

ZAKAJ SE UKVARJATI Z GLASBO

Šiniči Suzuki je v glasbi videl veliko več kot samo ambicijo in doseganje slave. Menil je, da otrok, če zasliši fino glasbo in se jo nauči tudi sam izvajati, razvija občutljivost, disciplino in vzdržljivost. Tako postane srčen človek. Verjel je, da lahko otrok z dobro učno pomočjo doseže visoko stopnjo glasbene izobrazbe, s tem pa je jasno izrazil, da je cilj glasbene vzgoje vzgojiti otroke z velikimi srci, kar je v nasprotju z vzgajanjem velikih in slavnih imen.

Ukvarjanje z glasbo pripomore k razvijanju tudi neumetniških veščin. Dokazano je bilo, da glasba vpliva na otrokovo učinkovitost v šoli, še posebej na področju miselnih spretnosti. Prav tako naj bi se učinki glasbe kazali na področju kreativnosti, pri koncentraciji, motivaciji ter lažjem socializiranju. Še natančneje, ukvarjanje z glasbo naj bi izboljšalo bralne sposobnosti, sama glasba naj bi povečala zmožnost reševanja matematičnih problemov ter vplivala na prostorsko predstavo.

Upoštevati moramo, da igranje inštrumenta v veliki meri ni umetnost, pač pa disciplinirano, kontinuirano obrtniško delo, ki razvija motorične spretnosti, tako kot se na neki način razvijajo fiziološke lastnosti pri športu. Pri igranju in učenju inštrumenta glasbenik velik del časa nameni usvajanju notnega materiala in tehničnih prvin neke skladbe, pri katerih sta potrebni organizacija misli in uskladitev motoričnih spretnosti. Na tej stopnji še ne govorimo o umetnosti, ker je bolj kot z občutenjem povezana z intelektom.

Konstantijn Koopman na drugi strani govori o umetnosti kot zapolnitvi prostega časa. Izpostavi dve vrsti časa. Najprej moraš imeti čas, s katerim lahko razpolagaš. Vsakdo mora zapolniti svoj prosti čas z nečim. Dolgčas je ekstremen primer praznega časa. Druga vrsta časovne izkušnje je zapolnjen čas. Ta se zapolni s praznovanjem in izpopolnjenjem. Ko se proslavljanje začne, je čas v trenutku. Vsak detajl je združen s celoto, tako da v nobenem trenutku ni začutiti praznosti življenja. Ne gre več za namerno zapolnjenje časa, pač pa zraste iz kakovosti trenutka, in ne iz potrebe. V vzhodni filozofiji ali religiji bi temu rekli stanje meditacije ali stanje globoke povezanosti.

Medtem ko so sreča in dobro počutje ter užitki kratkotrajni in omejeni s časom, ima pojem izpopolnjenost precej več globine. Beseda izpopolnjenost opominja na povezavo z eksistenco »trenutka večnosti«. Po Koopmanovem mnenju naj bi bilo mnogo užitkov in aktivnosti, ki pripomorejo k dobremu počutju, ampak zelo malo aktivnosti, ki bi bile izpopolnjujoče.

»Nobelovec Hesse meni, da se dandanes srečujemo s hrupno glasbo, ki ne umirja in ne ohranja človeške harmonije v duši. Kolikor bolj hrupna je glasba, toliko bolj otožni in nervozni postajajo ljudje. Pri glasbi se ceni vedrina. Zato je glasba urejene dobe mirna in vedra. Glasba nemirne dobe je razburjena in zlovoljna. Dandanes je glasba nevrotična, tako kot je nevrotičen človek današnjega časa. V današnjih modernih glasbenih prevladujejo napuh, industrija, lahek in hiter zaslužek. Dandanašnja glasba je podobna izrojeni razbohoteni rastlini, ki je izgubila podobo svoje rasti. Kakšno glasbo bomo poslušali, je stvar izbire posameznika. Prava glasba je obdarjena z nekakšno močjo. Če je glasba hrupna, se je nekako oddaljila od svojega bistva. Če glasba ni vedra, ljudstvo mrmra in življenje je pohabljenost. O mladini se moram izreči kritično, saj večina ne pozna bistva glasbe, temveč išče le hrupne zvočne učinke, skladno z nevrotičnostjo svoje osebnosti in časa, v katerem živi.« (Tatjana Malec, 2014, Hessejev *Stepni volk*).

Leon Šmid, učitelj klavirja